

Той е гневенъ

Ахъ ето я...при сизи съ кавала

Не биль старецъ! Но свирната мислѣхъ

Че е старецъ!...само старецъ мислѣхъ

Си че може тѣй да свирн...гледай

Приказватъ си! дано го покани!

Завръща се.....лѣти, а не ходи

Нѣмъ портитѣ иди и възчаквай

Арапитѣ, ако поздословятъ

Да знае тя, какъ съ тѣхъ да се справи

Що ли чаканъ въ покоитѣ на змея

Позоръ и срамъ! О може, до кога ли

Коя отъ насъ съ добра воля тука

Донла ще е? на коя говоля

Харема е! ние сме християнки

Харематъ е за насъ кавасанке

Приказвали

Не питай ме сестро

Тѣй бледна си! и тѣй неспокойна

О той не силъ мжжъ, а обаяне

Пѣсенъта му пленява, спива

Но погледа - е нѣщо незнайно

Безсилна съмъ да кажа що става

Въ тозъ мигъ азъ съмъ пленена Царица

Гласътъ му е лодосъ, кога лѣхне

За първи пътъ слѣдъ безкрайна зима

Сърцето му, кога той говори

Разтърсва тѣй снагата му равна

Кребцитѣ салъ на мойта кучия

Тѣй притръпватъ, кога ме понисатъ

За утрenna разходка, когато